

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

נזיר-שלשה מינין	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
כל איסורין שבתורה אין היתר מצטרף לאיסור, חוץ מאיסורי נזיר, שהרי אמרה תורה: (במדבר ו)	רבי אבהו אמר רבי יוחנן:									◆	◇	לה:
אף שאור בכל תקטירו.	זעירי:									◆	◇	לו:
כמאן? כר' אלעזר דדריש כל										■	◇	לו:
אי הכי, לענין חמץ נמי?										?		לו:
אין הכי נמי, אלא לאפוקי מאביי										!	◇	לו:
יש הקטרה בפחות מכזית	דאמר: [אביי]									■	!	לו:
קמ"ל: אין הקטרה בפחות מכזית.										!		לו:
יתבי רב דימי וקאמר לה להא שמעתא	[רב דימי]										■	לו:
המקפה של תרומה, והשום והשמן של חולין, ונגע טבול יום במקצתן - פסל את כולן	איתיביה אביי:									■	?	לו:
מקפה של חולין, והשום והשמן של תרומה, ונגע טבול יום במקצתן - לא פסל אלא מקום מגעו										■	?	לו:
והוינן בה, מקום מגעו אמאי פסול?										^	?	לו:
מה טעם? הואיל וזר לוקה עליה בכזית	ואמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן:									!	?	לו:
מאי טעמיה? לאו משום דהיתר מצטרף לאיסור											?	לו:
לא, מאי כזית? דאיכא כזית בכדי אכילת פרס.	אמר ליה: [רב דימי]										!	לו:
ואכילת פרס דאורייתא היא?											?	לו:
אין.	א"ל: [רב דימי]										!	לו:
אי הכי, אמאי פליגי רבנן עליה דרבי אלעזר בכותה הבבלי?										?		לו:
הנח לכותה הבבלי, דליכא כזית בכדי אכילת פרס, אי דקא שריף ליה מישרף - בטלה דעתו אצל כל אדם, אי מישטר קא שטר - לא משכחת כזית בכדי אכילת פרס.	א"ל: [רב דימי]										!	לו:
שתי מדוכות אחת של תרומה ואחת של חולין, ולפניו שתי קדירות אחת של תרומה ואחת של חולין, ונפלו אלו לתוך אלו - שתייהן מותרות, שאני אומר: חולין לתוך חולין נפלו, ותרומה לתוך תרומה נפלה	איתיביה:										■	לו:
ואי סלקא דעתך כזית בכדי אכילת פרס דאורייתא, אמאי אמרינן שאני אומר?											?	לו:
אלא מאי? היתר מצטרף לאיסור, אמאי אמרינן שאני אומר? אלא, הנח לתרומת תבלין דרבנן היא.	[רב דימי]										!	לו:
שתי קופות אחת של תרומה ואחת של חולין, ולפניהן שתי סאין אחת של חולין ואחת של תרומה, ונפלו אלו לתוך אלו - שניהן מותרות, שאני אומר: חולין לתוך חולין נפלו, תרומה לתוך תרומה נפלה	איתיביה:										■	לו:
ואי ס"ד כזית בכדי אכילת פרס אסור, אמאי אמרינן שאני אומר? בשלמא לדידי דאמינא משום דהיתר מצטרף לאיסור, כגון דנפיש חולין, אלא לדידך דאמרת משום דאיכא כזית בכדי אכילת פרס, כי נפיש חולין מאי הוי?											?	לו:
הנח לתרומה בזמן הזה דרבנן.	אמר ליה: [רב דימי]										!	לו:
ממאי דהאי משרת, להיתר מצטרף לאיסור הוא דאתא? דילמא ליתן טעם כעיקר הוא דאתא.	אמר ליה אביי:										?	לו:
ולאביי, מעיקרא קא קשיא ליה מאי דקאמר רב דימי וקא מוטיב ליה כל הלין תיובתא, הדר אמר ליה ליתן טעם כעיקר											?	לו:
בתר דשני ליה, אמר ליה: דילמא ליתן טעם כעיקר הוא דאתא											!	לו:
משרת - ליתן טעם כעיקר, שאם שרה ענבים במים ויש בהן טעם יין - חייב, ומכאן אתה דן כל איסורין שבתורה: ומה נזיר שאין איסורו עולם, ואין איסורו איסור הנאה, ויש היתר לאיסורו - עשה בו טעם כעיקר, כלאי הכרם שאיסורן איסור עולם, ואיסורן איסור הנייה, ואין היתר לאיסורן - אינו דין שיעשה בו טעם כעיקר, והוא הדין לערלה בשתים	לכדתניא:										■	לו:
רבי אבהו כי קאמר לר' עקיבא.	אמר ליה ההוא מרבנן:										!	לו:

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסיקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
story-מעשה O **answer-תירוץ!** ^ **question-שאלה** ζ **challenge-קושיא** ζ
proof-ראיה ■

מקרא-key:

Talmud Navigator

נזיר-שלשה מינין	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
הי ר' עקיבא?											▲	◊	לו.
אילימא רבי עקיבא דהכא											!		לו.
אפילו שרה פיתו ביין ויש בו כדי לצרף כזית - חייב	דתנן, רבי עקיבא:										!	◊	לו.
וממאי? דילמא והוא דאיכא כזית מיין לחודיה										ז		◊	לו.
וכ"ת מאי למימרא?										ז			לו.
לאפוקי מת"ק											!		לו.
עד שישתה רביעית יין	דאמר: [ת"ק]										!		לו.
אלא רבי עקיבא דברייתא											!		לו.
נזיר ששרה פתו ביין וכל כזית מפת ומיין. חייב.	דתייא, רבי עקיבא:										!	◊	לו.
לרבי עקיבא דקא מוקים ליה להאי וכל משרת להיתר מצטרף לאיסור, ליתן טעם כעיקר מנ"ל?	רב אחא בריה דרב אויא לרב אשי:										ז	◊	לו.
יליף מבשר בחלב, לאו טעם בעלמא הוא ואסור, הכא נמי לא שנא.	[רבי עקיבא]										!	◊	לו.
ורבנן?											ז		לו.
מבשר בחלב לא גמרינן, חידוש הוא.	[רבנן]										!	◊	לו.
מאי חידושיה?											▲		לו.
אילימא דהאי לחודיה והאי לחודיה שרי ובהדי הדדי אסור											!		לו.
כלאים נמי, האי לחודיה שרי והאי לחודיה שרי ובהדי הדדי אסור											ז		לו.
אלא דאי תרו ליה כולי יומא בחלבא - שרי, ומבשיל ליה בשולי - אסור.											!	◊	לו.
ורבי עקיבא נמי, בשר בחלב חידוש הוא											ז		לו.
אלא, יליף מגיעולי עובדי כוכבים, דאמר רחמנא: (במדבר לא) כל דבר אשר יבא באש, למימרא דאסורין, גיעולי עובדי כוכבים, לאו טעמא בעלמא הוא ואסור, הכא נמי לא שנא.	[רבי עקיבא]										!	◊	לו.
ולרבנן נמי תיפוק להו מגיעולי עובדי כוכבים											ז		לו:
התם חידוש הוא, דהא בכל התורה כולה נותן טעם לפגם מותר, וגבי גיעולי עובדי כוכבים אסור.	אמר ליה: [רבנן]										!	◊	לו:
ולר"ע נמי הא חידוש הוא											ז	◊	לו:
לא אסרה תורה אלא לקדירה בת יומא, דלאו נותן טעם לפגם הוא.	רב הונא בר חייא:										!	◊	לו:
ורבנן?											ז		לו:
קדירה בת יומא נמי אי אפשר דלא פגמה פורתא.	[רבנן]										!	◊	לו:
מדרבנן נשמע לרבי עקיבא, לאו אמרי רבנן: האי משרת ליתן טעם כעיקר, ומכאן אתה דן לכל איסורין שבתורה? לרבי עקיבא נמי דקא מוקים ליה להאי משרת להיתר מצטרף לאיסור, לימא: מכאן אתה דן לכל איסורין שבתורה.	רב אחא בריה דרב אויא לרב אשי:										ז	◊	לו:
משום דהוי נזיר וחטאת ב' כתובין הבאין כאחד, וכל ב' כתובין הבאין כאחד אין מלמדין.	א"ל: [רב אשי]										!	◊	לו:
נזיר, הא דאמרן											■		לו:
חטאת מאי היא?											▲		לו:
(ויקרא ו) כל אשר יגע בבשרה יקדש - יכול אפי' שלא בלע? ת"ל: בבשרה - עד שיבלע בבשרה, יקדש - להיות כמותה, שאם פסולה היא - יפסל, ואם כשרה - תאכל כחומר שבה.	דתייא:										!	■	לו:
ורבנן?											ז		לו:

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

נזיר-שלשה מינין	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
צריכי, דאי כתב רחמנא גבי חטאת, ה"א נזיר לא אתי מינה, משום דנזיר מקדשים לא ילפינן ואי כתב רחמנא גבי נזיר, הוה אמינא מנזיר לא ילפינן, משום דחמיר איסוריה, דאפ"י חרצן אסור ליה, הלכך לא אתיא מיניה.	[רבנן]											◊	לו:
ור"ע?		⚡											לו:
למאי צריכי? בשלמא אי כתב רחמנא חטאת לא גמר נזיר מינה, דחולין - מקדשים לא גמרינן, אלא לכתוב רחמנא בנזיר ותיתי חטאת מיניה, דהא כל איסורין שבתורה קא גמרי מנזיר.	אמר לך: [רבי עקיבא]											◊	לו:
ורבנן?		⚡											לו:
חטאת - להיתר מצטרף לאיסור, וחולין מקדשים לא גמרינן, ומשרת - ליתן טעם כעיקר, מכאן אתה דן לכל איסורין שבתורה.	אמרי לך: [רבנן]											◊	לו:
ור' עקיבא?		⚡											לו:
תרווייהו להיתר מצטרף לאיסור, והוה להו שני כתובין הבאין כאחד, וכל שני כתובין הבאים כאחד אין מלמדין.	[רבי עקיבא]											◊	לו:
אלא הא דתניא:	רב אשי לרב כהנא:					⚡							לו:
(במדבר ו) מכל אשר יעשה מגפן היין לימד על איסורי נזיר שהן מצטרפין זה עם זה	[תניא]					⚡						◊	לו:
לר"ע, השתא י"ל היתר מצטרף לאיסור, איסור לאיסור מבעיא?						⚡						◊	לו:
היתר לאיסור - בבת אחת, איסור לאיסור - אפילו בזה אחר זה.	א"ל: [רב כהנא]											◊	לו:
ור"ש דלית ליה צירוף											⚡	◊	לו:
מכל אשר יעשה מאי דריש ביה?											⚡		לה.
ההוא מיבעי ליה: לעולם אינו נזיר עד שיזיר מכולן.	אמר לך: [ר"ש]											◊	לה.
כל רביעיות שבתורה אין היתר מצטרף לאיסור, חוץ מרביעית שבנזיר, שהרי אמרה תורה משרת.	רבי אבהו א"ר אלעזר:											◊	לה.
מאי איכא בין ר' יוחנן לר' אלעזר?											^		לה.
איכא בינייהו, דר' יוחנן מרבי אפ"י אוכלין, ור"א - משקין אין, מידי אחרינא לא.												◊	לה.
עשר רביעיות הן	רבי אלעזר:											◊	לה.
ונקיט רב כהנא בידיה חמש סומקתא וחמש חיוורתא.												◊	לה.
חמש סומקתא: נזיר, ועושה פסח, שהורו, במקדש, ומתו.												◊	לה.
נזיר												◊	לה.
רביעית יין לנזיר.												◊	לה.
עושה פסח												◊	לה.
ארבע כוסות הללו, צריך שיהא בהן כדי רביעית.	דאמר רב יהודה אמר שמואל:											◊	לה.
שהורו												◊	לה.
שתה רביעית יין אל יורה.												◊	לה.
במקדש												◊	לה.
שתה רביעית יין ונכנס למקדש, חייב מיתה.												◊	לה.
ומתו												◊	לה.
מנין לרביעית דם שיוצאה משני מתים שהיא מטמאה באהל? שנאמר: (ויקרא כא) ועל כל נפשות מת לא יבא.	דתניא:											◊	לה.
וחמש חיוורתא: חלת, נזיר, ומצורע, שנפסלו, בשבת.												◊	לה.

disputants- חולקים- statement- מימרא
challenge- קושיא- question- שאלה- תירוץ- answer- ! ראייה- proof- !
central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- O
מקרא- key:

Talmud Navigator

נזיר- שלשה מינין	מאן דאמר	כ	ט	ו	ז	ה	ס	י	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	
חלת																			לת.
רביעית שמן לחלה.																			לת.
נזיר																			לת.
רביעית שמן לנזיר.																			לת.
מצורע																			לת.
רביעית מים למצורע.																			לת.
שנפסלו																			לת.
ושאר כל המשקין טמאין פוסלין את הגוייה ברביעית.	דתנן:																		לת.
בשבת																			לת.
ושאר כל המשקין ברביעית ושאר כל השופכים ברביעית.	דתנן:																		לת.
ותו ליכא? והאיכא: מרביעית נוטלין לידים לאחד ואפילו לשנים																			לת.
בפלוגתא לא קא מיירי.																			לת.
והא איכא: היה מביא פיילי של חרס ונותן לתוכה חצי לוג מים מן הכיור,	[ת"ק]																		לת.
רביעית	רבי יהודה:																		לת.
בפלוגתא לא קא מיירי.																			לת.
והאיכא: כמה מים נותן לתוכה? כל שהוא	[ת"ק]																		לת.
רביעית	רבי זכאי:																		לת.
בפלוגתא לא קא מיירי.																			לת.
והאיכא: מקוה																			לת.
בר מההיא, דבטלוה רבנן.																			לת.
ואינו חייב אלא עד שיאכל מן הענבים כזית וכו'.																			לת:
תנא קמא לא מדמי להון לכל איסורי נזיר לשתייה																			לת:
ורבי עקיבא?																			לת:
כיון דכתיב: (במדבר ו) וענבים לחים ויבשים לא יאכל, מה אכילה כזית, אף כל איסורין כזית.	[רבי עקיבא]																		לת:
וחייב על היין בפני עצמו כו'.																			לת:
וענבים לחים ויבשים לא יאכל - לחייב על זה בפני עצמו ועל זה בפני עצמו, מכאן אתה דן לכל איסורין שבתורה: מה כאן שהוא מין אחד והן שני שמות - וחייב על זה בפני עצמו ועל זה בפני עצמו, אף כל שהוא מין אחד והן שני שמות - חייב על זה בפני עצמו ועל זה בפני עצמו, לאיתווי חמרא חדתא ועינבי.	תנו רבנן:																		לת:
אכל חרצן - לוקה שתים, אכל זג - לוקה שתים, אכל חרצן וזג - לוקה שלש	אביי:																		לת:
אינו לוקה אלא אחת, שאינו לוקה אלאו שבכללות.	רבא:																		לת:
נזיר שהיה שותה יין כל היום - אינו חייב אלא אחת, אמרו לו אל תשתה אל תשתה והוא שותה - חייב על כל אחת ואחת, אבל ענבים לחים ויבשים, חרצנים וזגים, וסחט אשכול של ענבים ושתה - לוקה חמש	מתיב רב פפא, ר"א אומר:																		לת:
אי הכי, לילקי שש, אחת על (במדבר ו) מכל אשר יעשה.																			לת:
תנא ושייר.																			לת:
מאי שייר דהאי שייר?																			לת:
שייר (במדבר ל) לא יחל דברו.																			לת:

disputants- חולקים- statement- מימרא ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story key-מזמרה:	challenge- קושיא- question ^ שאלה- question ! תירוץ- answer proof- ראיה- proof
--	---

Talmud Navigator

נזיר-שלשה מינין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
אי משום האי לאו שזירא הוא, כי קתני מידי דלא איתיה בדוכת' אחריתי, לא יחל דברו איתיה בנדר'.												לח:		
והא שייר דבין הביניים	רבינא מפרזקיא לרב אשי:										!	◇	לח:	
לא תניא מידי חמש.	אלא אמר רב פפא:											!	◇	לח:
והא אותביה חמש, ומאחר דלא תניא חמש, מ"ט אותביה?											ז		לח:	
אנא סברי: לאו גמרא היא בידיה והדר ביה, ולא ידענא דגמרא היא בידיה ולא הדר ביה.	רב פפא:											!	◇	לט:
רבי אלעזר בן עזריה אומר כו.													לט:	
כמאן מתרגמינן: מפורצנין ועד עיצורין? כר' יוסי.	רב יוסף:												לט:	
סתם נזירות ל' יום.													לט:	
גילח או שגילחוהו לסטים - סותר ל' יום.													לט:	
נזיר שגילה בין בזוג בין בתער, או שסיפסף כל שהוא - חייב.													לט:	
האי מזיא, מלתחת רבי או מלעיל?	איבעיא להו:											^	◇	לט:
למאי נפקא מינה?												ז		לט:
לנזיר שגילחוהו ליסטים ושיירו בו כדי לכוף ראשו לעיקרו, אי אמרת מלתחת רבי, נזירות הא שקליה, אלא אי אמרת מלעיל רבי, מאי דאקדיש הא קאים?												!	◇	לט:
מהא אינבא חיה דקאים בעיקבא דבינתא, ואי סלקא דעתך מלתחת רבי, ברישא דבינתא בעי למיקם.	ת"ש:											ז	◇	לט:
לעולם מלתחת רבי, ואגב חיותא נחית ואזיל אינבא.												!		לט:
אינבא מתה ברישא דבינתא, ואי סלקא דעתך מלעיל רבי, בעיקבא דבינתא בעי למיקם.	ת"ש											ז	◇	לט:
התם נמי, משום דלית בה חילא, שרוגי שריגא ואזיל.												!		לט:
מבלורית דכושיים, דבתר דמגדלין לה רפיא מלתחת.	תא שמע:											ז	◇	לט:
התם נמי, איידי דקמטא היא משיכבא דרפיא.												!		לט:
מסקרתא דרפי עמרא מלתחת	תא שמע:											!	◇	לט:
ותו כד צבעי סביא דיקנהון, חוורין עיקבי נימהון.	ותנן:											!	◇	לט:
ש"מ מלתחת רבי, ש"מ.													לט:	
נזיר שגילחוהו לסטים ושיירו בו כדי לכוף ראשו לעיקרו - אינו סותר	ואלא הא דתניא:											ז	◇	לט:
ואי סלקא דעתך מלתחת רבי, ליסתור												ז		לט:
כגון שגילחוהו אחר מלאת, ומנל? רבי אליעזר היא												!	◇	לט:
כל אחר מלאת - ז' סותר.	דאמר: [רבי אליעזר]											!	◇	לט:
מ"ט דר"א?												^		לט:
יליף תגלחת טהרה מתגלחת טומאה, מה תגלחת טומאה שבעה, אף תגלחת טהרה שבעה												!	◇	לט:
כל ז' יומין אתיא מזיזא כדי לכוף ראשו לעיקרו.	וקים להו לרבנן:											!		לט:
נזיר שגילה בין בתער בין בזוג, או שסיפסף כל שהוא - חייב.													לט:	
(במדבר ו) תער - אין לי אלא תער תלש, מירט, סיפסף כל שהוא מנין? ת"ל: (במדבר ו) קדוש יהיה גדל פרע שער ראשו, דברי ר' יאשיה	ת"ר: [רבי יאשיה]											◇	◇	לט:
תער - אין לי אלא תער מירט, תלש, סיפסף כל שהוא - פטור	רבי יונתן:											◇	◇	לט:
והכתיב: קדוש יהיה												ז	◇	לט:

<p>disputants- חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- O</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
<p>מקרא- key:</p>	

Talmud Navigator

נזיר-שלשה מינין	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
למימרא, דאם גילח ליה בתער קאים עליה בעשה ול"ת.											!	◇	לט:
תער - אין לי אלא תער תלש, מירט, סיפספ כל שהוא מנין? ת"ל: (במדבר ו) לא יעבור על ראשו	תניא אידך:											■	לט:
ומאחר שסופינו לרבות כל דבר, מה ת"ל תער לא יעבור על ראשו?											ז	◇	לט:
לפי שלא למדנו לתגלחת האחרונה שהיא בתער, ללמדו ממצורע אי אפשר, שאין דנין קל מחמור להחמיר עליו	[ת"ק]									◆	!	◇	לט:
אינו צריך, הרי הוא אומר: תער לא יעבור על ראשו עד מלאת, התורה אמרה: אחר מלאת לא תהא תגלחת אלא בתער.	רבי:									◆	■	◇	מ:
והכתיב: תער לא יעבור על ראשו											ז		מ:
לעבור עליו בשני לאוין.											!	◇	מ:
ללקות - באחת, לעכב - בשתיים, לסתור - אינו סותר אלא ברוב ראשו ובתער.	רב הסדא:											■	מ:
בתער אין, במידי אהרינא לא												ז	מ:
מנין לרבות את כל המעבירין	והקתני:											■	מ:
אלא אימא: כעין תער.												■	מ:
נזיר שתלש, מירט, סיפספ כל שהוא - אינו סותר אלא ברוב ראשו ובתער	תניא גמי הכי- [ת"ק]										◆	■	מ:
כשם ששתי שערות מעכבות בו, כך שתי שערות סותרות בו.	רבי שמעון בן יהודה אומר משום ר"ש:										◆	■	מ:
שלשה מגלחין ותגלחתן מצוה: נזיר, ומצורע, ולוים, וכולן שגילחו שלא בתער, או ששיירו שתי שערות - לא עשו ולא כלום.	תנן התם:											■	מ:
שלשה מגלחין ותגלחתן מצוה.	אמר מר:											■	מ:
פשיטא												ז	מ:
מ"ד משום עבורי שער הוא, ואפילו סך נשא, קמ"ל דלא.											!		מ:
וכולן שגילחו שלא בתער	קתני:											■	מ:
בשלמא גבי נזיר, כתיב: תער לא יעבור על ראשו, וגבי לוים, כתיב: (במדבר ח) והעבירו תער על כל בשרם, אלא מצורע בתער מנלן?												ז	מ:
וכ"ת תיתי מלוים, מה לוים שכן טעונין תגלחת ואין תגלחתן אלא בתער, אף אני אביא את המצורע שהוא טעון תגלחת ואין תגלחתו אלא בתער												!	מ:
איכא למפרך: מה ללוים שכן טעונין תנופה בגופם, תאמר במצורע דלא												ז	מ:
אלא תיתי מנזיר.												!	מ:
מה לנזיר שכן קרבנו טעון לחם, תאמר במצורע דלא												ז	מ:
אלא מחדא לא אתיא, תיתי מתרויהון.												!	מ:
מהי תיתי?												^	מ:
תיתי מלוים, מה ללוים שכן טעונין תנופה בגופן נזיר יוכיח. מה לנזיר שכן קרבנו טעון לחם ליום יוכיחו. וחזר הדין, לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה, הצד השהו שבהם - שהן טעונין תגלחת ותגלחתן בתער, אף אני אביא את המצורע שהוא טעון תגלחת ותגלחתו בתער.												!	מ:
ולפרוך: מה להצד השהו שבהן - שכן אין קרבנו בדלות, תאמר במצורע שקרבנו בדלות.	רבא מברניש לרב אשי:											ז	מ:
האי תנא מעיקרא אמר ללמדו ממצורע אי אפשר, שאין דנין קל מחמור להחמיר עליו, והדר אמר נילף מדינא, ומדינא נמי לא יליף	רבא בר מרשיא לרבא:											ז	מ:
ההוא אליבא דרבנן, הא אליבא דר' אליעזר	אמר ליה: [רבא]											!	מ:
ואינו חייב עד שילקטנו בתער	דתני: [רבנן]											◆	מ:

disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- answer- תירוץ- proof- ראיה- proof- ראיה- ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מקרא- key:
--	-------------------

Talmud Navigator

נויר- שלשה מינין	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
אפילו ליקטו במלקט וברהיטני - חייב.	רבי אליעזר:									!	◇	מא:
מאי טעמייהו דרבנן?										^	◇	מא:
(ויקרא יד) זקנו - מה ת"ל? לפי שנאמר: (ויקרא כא) ופאת זקנם לא יגלחו, יכול אפילו מצורע כן? ת"ל: זקנו	דתניא:									!	◇	מא:
ומנלן דבתער?										ז	◇	מא:
ופאת זקנם לא יגלחו - יכול אפילו גילחו במספרים יהא חייב? ת"ל: (ויקרא יט) ולא תשחית יכול ליקטו במלקט וברהיטני יהא חייב? ת"ל: ופאת זקנם לא יגלחו, הא כיצד? איזהו גילוח שיש בו השחתה? הוי אומר: זה תער.	דתניא:									!	◇	מא:
ממאי? דילמא לעולם אפילו ליקטו במלקט וברהיטני נמי מצוה קעביד, והא קאתי לאשמועינן, דאפילו בתער לא מייחייב עליה										ז	◇	מא:
אי ס"ד כי עביד נמי במלקט וברהיטני שפיר דמי, לישתוק קרא מיניה, ואנא אמינא: ומה גבי נויר דאיסורא קא עביד אפ"ה מחייב, הכא דמצוה לא כל שכן	אמרי:									!	◇	מא:
ותו, אי ס"ד כי עביד במלקט וברהיטני מצוה קא עביד, מדלא כתיב תער, כר"ל										!	◇	מא:
כל מקום שאתה מוצא עשה ולא תעשה, אם אתה יכול לקיים את שניהם - מוטב, ואם לאו - יבא עשה וידחה את לא תעשה.	דאמר: [ריש לקיש]									!	◇	מא:
ור"א מאי טעמא?										^	◇	מא:
יליף מראשו	[רבי אליעזר]									!	◇	מא:
(ויקרא יד) ראשו - מה ת"ל? לפי שנאמר גבי נויר (במדבר ו) תער לא יעבור על ראשו, יכול אף נויר מצורע כן? ת"ל: ראשו.	דתניא:									!	◇	מא:
ממאי? דלמא לעולם אפילו ליקטו במלקט וברהיטני מצוה קעביד, וכי תימא תער למה ליה? למימרא דאפילו בתער, ס"ד אמינא הואיל וגבי נויר כי עביד בתער מיחייב, גבי מצורע נמי ליחייב, קמ"ל דלא										ז	◇	מא:
אי סלקא דעתך כי עביד במלקט וברהיטני מצוה קעביד, מדלא כתב תער, כר"ל.										!	◇	מא:
ורבנן, האי ראשו מאי דרשי ביה?										ז	◇	מא:
מיבעי להו: למידחי לאו דהקפה	[רבנן]									!	◇	מא:
(ויקרא יט) לא תקיפו פאת ראשכם - יכול אף מצורע כן? ת"ל: ראשו.	דתניא:									!	◇	מא:
למה לי למכתב ראשו? ותיפוק ליה מזקנו										ז	◇	מא:
(ויקרא יד) זקנו - מה ת"ל? לפי שנאמר ופאת זקנם לא יגלחו, יכול אף מצורע כן? ת"ל: זקנו	דתניא:									ז	◇	מא:
למה לי למכתב ראשו ולמה לי למכתב זקנו?										ז	◇	מא:
צריכי, דאי כתב רחמנא זקנו ולא כתב ראשו, הוה אמינא הקפת כל הראש לא שמה הקפה, להכי כתב רחמנא ראשו, ואי כתב ראשו ולא כתב זקנו, הוה אמינא משמע תרתי, דאתי עשה ודחי את לא תעשה, ומשמע דהקפת כל הראש שמה הקפה, ואכתי בתער מגלח? להכי כתב רחמנא זקנו.										!	◇	מא:
ור"א, דאתי עשה ודחי את לא תעשה מגליה?										ז	◇	מא:
יליף מגדילים	[רבי אליעזר]									!	◇	מא:
(דברים כב) לא תלבש שעטנן, הא גדילים תעשה לך מהם.	דתניא:									!	◇	מא:
זכולם שגילחו שלא בתער, או ששיירו שתי שערות - לא עשו ולא כלום.	אמר מר:										◇	מב:
זאת אומרת. רובו ככולו מדאורייתא. - ממאי? מדגלי רחמנא גבי נויר (במדבר ו) ביום השביעי יגלחנו, הכא הוא דעד דאיכא כולו, הא בעלמא רובו ככולו.	רב אחא בריה דרב איקא:										◇	מב:
הא בניזיר טמא כתיב	מתקיף לה ר' יוסי ברבי חנינא:									ז	◇	מב:
מחכו עלה במערבא, מכדי נויר טמא דבתער מגלח? מניזיר טהור יליף, ליתי נויר טהור ויליף מניזיר טמא, מה טמא כי שירי שתי שערות ולא כלום עבד, הכא נמי כי שירי שתי שערות ולא כלום עבד.	[מערבא]									!	◇	מב:

<p>disputants- חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story מעשה-O</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

נזיר-שלשה מינין		מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מב.
	נזיר שגילה ושייר שתי שערות, צמח ראשו וחזר וגילח, מהו? מי מעכבי או לא?	בעי אביי:												מב.
	נזיר שגילה והניח שתי שערות, וגילה אחת ונשרה אחת, מהו?	בעי רבא:												מב.
	גילח שערה שערה קא מיבעי ליה לרבא? אלא אימא: נשרה אחת וגילח אחת, מהו?	רב אחא מדיפתי לרבינא:												מב.
	גילוח אין כאן, שער אין כאן.	א"ל: [רבינא]												מב.
	אי שער אין כאן, גילוח יש כאן?													מב.
	ה"ק: אע"פ ששער אין כאן, מצות גילוח אין כאן.	[רבינא]												מב.
	נזיר חופף ומפספס, אבל לא סורק.													מב.
	חופף ומפספס													מב.
	מני?													מב.
	ר"ש היא													מב.
	דבר שאין מתכוין מותר	דאמר: [רבי שמעון]												מב.
	אבל לא סורק													מב.
	אתאן לרבנן													מב.
	רישא ר"ש וסיפא רבנן?													מב.
	כולה ר"ש היא, כל הסורק - להסיר נימין מדולדלות מתכוין.	רבה:												מב.
	לא יחוף באדמה, מפני שמשרת את השער.	רבי ישמעאל:												מב.
	מפני שהיא משרת את השער תנן, או דלמא מפני המשרת תנן?	איבעיא להו:												מב.
	למאי נפקא מינה?													מב.
	כגון דאיכא אדמה דלא מתרא, אי אמרת מפני שהיא משרת תנן, היכא דידעינן דלא מתרא - שפיר, אלא אי אמרת מפני המשרת, כלל כלל לא?													מב.
	תיקו.													מב.
	נזיר שהיה שותה יין כל היום - אינו חייב אלא אחת, אמרו לו אל תשתה אל תשתה והוא שותה - חייב על כל אחת ואחת.													מב.
	היה מגלח כל היום - אינו חייב אלא אחת, אמרו לו, אל תגלח אל תגלח והוא מגלח - חייב על כל אחת ואחת.													מב.
	היה מטמא למתים כל היום - אינו חייב אלא אחת, אמרו לו אל תטמא אל תטמא והוא מטמא - חייב על כל אחת ואחת.													מב.
	מקרא מלא דבר הכתוב: (במדבר ו) לא יטמא, כשהוא אומר (במדבר ו) לא יבא - להזהירו על הטומאה להזהירו על הביאה, אבל טומאה וטומאה לא	איתמר: אמר רבה אמר רב הונא												מב:
	האלהים אמר רב הונא אפילו טומאה וטומאה	רב יוסף:												מב:
	נזיר שהיה עומד בבית הקברות, והושיטו לו מתו ומת אחר ונגע בו - חייב	דאמר רב הונא:												מב:
	אמאי? הא מיטמא וקאים													מב:
	אלא לאו ש"מ, אמר רב הונא אפילו טומאה וטומאה.													מב:
	כהן שהיה לו מת מונח על כתיפו, והושיטו לו מתו ומת אחר ונגע בו, יכול יהא חייב? ת"ל: ולא יחלל, במי שאינו מחולל, יצא זה שהוא מחולל ועומד	איתיביה אביי:												מב:
	ותיקשי לך מתני'	א"ל: [רב יוסף]												מב:

♦ חילוקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:	■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
--	---

Talmud Navigator

נזיר-שלשה מינין	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
היה מיטמא למתים כל היום - אינו חייב אלא אחת, אמרו לו אל תטמא אל תטמא - חייב על כל אחת ואחת	דתנן:									!	◊	מב:
ואמאי? הא מיטמא וקאים								ז		!		מב:
אלא קשיא אהדדי?								ז		!		מב:
לא קשיא: כאן בחיבורין, כאן שלא בחיבורין.									!	!	◊	מב:
וטומאה בחיבורין דאורייתא?								ז				מב:
לא אמרו טומאה בחיבורין אלא לתרומה וקדשים, אבל לנזיר ועושה פסח לא	הא אמר רב יצחק בר יוסף א"ר ינאי:							ז		■	◊	מב:
ואי אמרת דאורייתא, מאי שנא?								ז				מב:
כאן בחיבורי אדם באדם, כאן בחיבורי אדם במת. אבל טומאה וטומאה לא, דהא מיטמא וקאים										!	◊	מב:
טומאה וביאה נמי הא מיטמא וקאי											ז	מב:
כאן בבית, כאן בשדה.	רבי יוחנן:									!	◊	מב:
בבית נמי, כיון דאעיל ידיה איסתאב, כי עייל כולי האי טמא הוא								ז				מג.
צירף ידו - משום טומאה איכא, משום ביאה ליכא, וצירף גופו - טומאה וביאה בהדי הדדי קאתו.	אלא אמר ר"א:									!	◊	מג.
הא אי אפשר דלא עייל חוטמו ברישא, ונחת ליה טומאה								ז				מג.
הכניס ידו - משום טומאה איכא, משום ביאה ליכא, הכניס גופו - טומאה וביאה בהדי הדדי קא אתיין.	אלא אמר רבא:									!	◊	מג.
והא אי אפשר דלא עייל אצבעתא דכרעיה ברישא, ונחת להו טומאה								ז				מג.
כגון שנכנס שבידה תיבה ומגדל, ובא חבירו ופרע עליו את המעזיבה, דטומאה וביאה בהדי הדדי קאתיין.	אלא אמר רב פפא:									!	◊	מג.
כגון דעייל כשהוא גוסס ונפק נשמתיה אדיתבי, דטומאה וביאה בהדי הדדי קאתיין.	מר בר רב אשי:									!	◊	מג.